

Op het 'twitchers-pad'

Henk J. Lichtenbeld

De telefonische mededeling op 9 augustus 1985 inzake een rareiteit, een Woestijnplevier bij Den Oever, werd door ons met enige reserve verwelkomd. Dat was wel een aardig eindje uit de buurt. Vrijdagavondbezoek. Dus vanzelfsprekend een latertje en dan sta je zaterdagmorgen niet bepaald vroeg op. Dat deden wij vroeger wel, maar tegenwoordig is dat niet meer zo gemakkelijk.

Zaterdag bleef het telefoontje echter in ons achterhoofd knagen en het was ongeveer half één toen wij besloten om toch nog maar te gaan. Hoewel het een flinke afstand is, bleek het mogelijk te zijn vlot te rijden en ondanks de stortbuien onderweg, waren wij even over twee uur bij Den Oever.

Enkele honderden meters voor ons stopte langs de dijk een auto waaruit, van een afstand te zien, enige vogelaars kwamen zodat wij direct het gevoel hadden dat wij, wat de plaats betreft, aardig goed zaten. Het vinden van de juiste plaats is niet altijd even gemakkelijk.

Op de dijk aangekomen zagen wij verspreid over een paar honderd meter nog enkele personen staan en zitten. In die richting lopende, kregen wij op onze vraag 'Zit hij er nog', al snel als antwoord 'Hij is net weggevlogen'. Mijn eerste gedachte was, het zal wel weer niet zo zijn, want dat is mij al ettelijke malen overkomen. Korte tijd later hoorden wij dat de Woestijnplevier enkele kilometers verder, richting Balgzand zat. Alles oppakken en in die richting lopen was de begrijpelijke reactie van de aanwezigen.

Na enkele tientallen meters gelopen te hebben zien wij zes vogels aan komen vliegen die ongeveer vijftig meter voor ons op het wad gaan zitten. De kijkers er op én, ja hoor, vijf Bontbekken én de Woestijnplevier. Zo maar op een presenteerblaadje.

Hier kwam dus een beetje geluk om de hoek kijken, maar dat is ook wel eens nodig.

Woensdag 7 augustus 1985 was de plevier reeds ontdekt en al die tijd was hij daar in de omgeving blijven zitten.

Wij hebben hem zeer fraai gezien, vliegend, foeragerend, poetsend en op één poot zittend en 'slapend' met de kop in de veren. Volkomen op zijn gemak dus en niet opgejaagd

door opdringende vogelaars. Zo hoort het ook.

Op de dijk inmiddels een man of vijftientig met alle optische middelen die maar te bedenken zijn. Gezellig en vaak nog leerzaam ook, want men wijst elkaar al kijkende door de telescopen op de bijzonderheden.

Een mooie vogel die zeker zes à zeven centimeter groter is dan de Bontbekplevier in gezelschap waarvan hij steeds vertoefde en door zijn formaat en zijn lichte kleur direct opviel. De zwartwitte koptekening met een vrij zware, zwarte snavel, een enigszins roestkleurige borstband en overigens een lichtbeige-bruine verschijning. Dat zijn wel de belangrijkste kenmerken.

Een uur lang hebben wij de Woestijnplevier zeer goed kunnen bekijken op een afstand waarop hij zelfs met het blote oog als een licht plekje te zien was, dus zeker door een 25x telescoop.

Na ruim een uur zijn wij opgestapt omdat er een lucht aan kwam die niet veel goeds voor spelde. Tien minuten later was het dan ook goed raak... een stortbui spoelde ons bijna van de weg af. Begeleid door hoosbuien bereikten wij tevreden de thuishaven. H.J.L.

Woestijnplevier, Terschelling, 21 augustus 1984, de tweede waarneming voor Nederland. De bovengenoemde waarneming is de derde. Naar dia van René van Rossum.

